

MYŠÁRNÍK

MYŠÁRNÍK

Č. 7

Duben 2014

5. ročník

Rozhovor čísla Pan učitel Fiala

Obsah tohoto čísla

Zážitky p. uč. Fialy	1
Rozhovor s prvňáčky	4
Deváťáci po přijímačkách	7
Volejbal	11
Mini kopaná	12
Filmová nabídka	13
Navštívili mne mimozemšťané	14
Fotoromán	15

Bohužel v tomto školním roce končí s výukou výtvarné výchovy na naší Myšárně pan učitel Pavel Fiala. Zjistili jsme, že jeho život se ubírá zajímavými cestičkami, proto nemohl uniknout našim zvědavým otázkám.

1. Kde jste pracoval, než jste nastoupil na dráhu učitele?

Já vlastně nejsem učitelem už od začátku, pedagogickou fakultu jsem studoval až ve třiceti letech a to už má člověk nějaký ten kus života za sebou. Předtím jsem tedy vystřídal nějaká jiná zaměstnání.

2. Mohl byste nám tedy prozradit, v jakých profesích jste působil?

Původně jsem studoval Střední odbornou školu výtvarnou v Praze, kde jsem také přijal místo v barrandovských ateliérech. Tam jsme vyráběli různé kulisy do filmů a seriálů (například jsme se podíleli na filmu Tajemný hrad v Karpatech nebo na slavném seriálu Návštěvníci). Poté jsem pracoval v textilním podniku, tam jsem působil jako výtvarný designér, fotograf atd. Dále pak jsem se uplatnil jako grafik v soukromé firmě v Chotěboři, následně jsem začal studovat pedagogickou fakultu a po ukončení studia jsem působil na venkovské škole. Teprve potom mě zavál vítr do Svitav na ZUŠ.

3. Jak dlouho učíte na Základní umělecké škole ve Svitavách?

Asi 12 - 13 let se snažím předat co nejvíce výtvarných zkušeností svým žákům.

4. Bavilo vás výtvarně tvořit i v dětství?

Určitě, ale jako kluk jsem se samozřejmě zaobíral i jinými věcmi, ale navštěvoval jsem kroužek keramiky.

5. Získal jste někdy nějaké ocenění, na které jste opravdu hrdý?

To si nepamatuji. Ale největší radost mi dělají mí žáci, pokud mají úspěch.

6. Víme, že se výtvarnému umění věnujete i v soukromí, a tak by nás zajímalo, za jakou částku se vám podařilo prodat své nejlepší obrazy.

Před dvaceti lety jsem prodával obrazy za takových 10 000 Kč, což v té době byly docela slušné peníze.

7. Jakou výtvarnou techniku nejraději používáte?

Pokud mohu, tak pracuji s uhlím. Mám rád fantasy a mnohá moje díla jsou ovlivněna tímto tématem.

8. Jste ženatý, máte rodinu?

Ano, jsem ženatý a mám 2 děti (chlapce a dívku).

9. Víme, že jste před nedávnem oslavil významné životní jubileum, jak probíhaly narozeninové oslavy?

Setkal jsem se s kolegy ze ZUŠ. Také na této škole jsem si symbolicky připil s učiteli na zdraví. Ale celkově by se dalo říct, že oslavy nebyly příliš „bujaré“. Když máte rodinu a chodíte do zaměstnání, tak na nějaké oslavy příliš času nezbývá.

Manželka pana učitele s dětmi.

Pan učitel s přáteli na výletě.

**Pavla Kučerová
Eliška Hanzlová
Veronika Roušarová**

NAŠI PRVNÁČCI

Již v několika předchozích číslech jsme vám slibovali rozhovor s našimi nejmenšími spolužáky. Blíží se konec školního roku, proto jsme naše prvňáčky tak trochu vyzpovídali.

1. Líbilo se vám více ve školce nebo tady na základní škole?

Martin: Ve škole.
Barunka: Taky ve škole.
Agátka: Ve školce se mi líbilo víc.
Barunka: Ve školce to bylo lepší.

2. Jaké to má výhody/nevýhody chodit do školy?

Honzík: Více se toho ve škole naučím.
Filípek: Ve škole můžu mít tělocvik.
Agátka: Ve školce jsme si mohli víc hrát.

3. Jaký je váš nejoblíbenější předmět?

Markétka: Tělocvik.
Agátka: Prvouka.
Dan: Tělocvik.
Nelinka: Čeština.

4. Co nejraději děláte ve družině? S čím si nejraději hrajete?

David: Hrajeme hry s kostkami.
Patrik: Já si nejraději si hraji s Adamem.
Šárka: Mám ráda, když chodíme do parku.

5. Co si myslíte, že budete mít na vysvědčení? Kdo bude mít samé jedničky?

Téměř celá třída se přihlásila, že bude mít samé jedničky, ovšem paní učitelka tak optimistická není a samé jedničky u všech nebudou.
Adam: Možná dostanu dvojku z češtiny.
Agátka: Asi dostanu z matematiky dvojku.

6. Jaké programy na PC či na interaktivní tabuli máte nejraději?

Nelinka: Nejraději mám Alíka-pexeso.
Adélka: Mám ráda letadlo s příklady.
Tomáš: Já mám rád Všeználka. Na něm mě baví hra hodiny.
Dan: Z Alíka se mi nejvíce líbí závodní formule.

7. Jste s paní učitelkou spokojeni?

Všichni: Joooooo!!!

(Ale možná, kdyby šla paní učitelka za dveře...)

8. Co se vám na škole líbí? Co byste naopak změnili?

Nikolka: Líbí se mi tělocvična.

Tereška: A mně se líbí studovna.

Agátka: A mně družina!

Filip: Vadí mi, že si v družině nemůžeme hrát na střílečky, takže bych změnil toto.

9. Kdybyste si mohli přidat jakýkoli předmět, který by to byl?

Agátka: Chtěla bych předmět, ve kterém bychom si mohli hrát.

Martin: Chtěl bych předmět Spaní.

Markétka: Bavil by mě předmět Vaření.

10. Na jaké chodíte kroužky nebo co děláte ve volném čase?

Barunka: Já chodím na volejbal.

Eliška: Já na keramiku.

Dan: Já se učím hrát tenis.

Martin: Já chodím na karate.

Jarda: Chodím do Zálesáku, moc se mi tam líbí.

Tom: Já se učím hrát na klavír.

Eliška: A já na kytaru.

11. Čím byste chtěli v budoucnu být?

Honzík: Kamionák.

Agátka: Veterinářka.

Dan: Tenista.

Deniska: Ilustrátorka.

Tom: Rybář.

Jára: Policista.

12. A kam si pojedete o prázdninách odpočinout od školy?

Šárka: Já jedu s rodiči do Maďarska.

Matěj: My jedeme do Turecka.

Toník: Na Moravu.

Agátka: Pojedu na chatu do Boru.

Barunka: Já pojedu na hrad.

Tereška: A já poletím na Džerbu. (největší ostrov severní Afriky.- pozn. redakce)

Naši prvňáčci.

**Pavla Kučerová
Eliška Hanzlová
Veronika Roušarová
Sarah Sleamanová**

DEVÁŤÁCI PO PŘIJÍMAČKÁCH

V minulém čísle jsme vám nabídli pohled na pocity našich devátáků před přijímacími zkouškami. V tomto čísle se naopak podíváme, jak se cítí po nich.

1. Jak jste se připravovali na přijímací zkoušky?

Petr: Vůbec.

Martin: Vzhledem k tomu, že jsem přijímačky nedělal, tak jsem se neučil.

Nikča: Individuálně jsem se připravovala velmi málo, proto vděčím paní učitelce Judové a paní učitelce Koskové za to, že byly ochotné vést přípravu na přijímačky.

Janča: Myslím, že jsem si na přípravu nechala méně času, ale přesto jsem ji moc nepodceňovala a to se poté vyplatilo.

Michal: Neučil jsem se.

Monča: Vůbec jsem se nepřipravovala.

2. Jaká si myslíte, že pro vás nastane změna s příchodem na střední školu?

Áďa: Na SŠ bude určitě spousta změn. Budou tam jiní a určitě přísnější učitelé. Více učení a nikdo se s námi nebude „mazlit“.

Klára: Určitě velkou změnou budou noví spolužáci, učitelé a hlavně jiný styl učení.

Kikča: Hlavní změny budou v lidech, jako jsou učitelé a žáci, a v přípravě do školy.

Pája: Velká změna bude určitě v tom, že dospělí se k nám přestanou chovat jako k malým dětem. Budu mít nové spolužáky a nové učitele.

Terka: Budu samostatnější. Budu mít novou třídu. Míň mě budou hlídat rodiče.

Zdenda: Budu se zvykat na novou školu a novou třídu.

3. Kdybyste měli na výběr mezi SŠ a ZŠ, co byste si vybrali a proč?

Vojta Dobeš: Určitě bych si vybral střední školu, těším se na nový kolektiv a na praxe.

Vojta Hrstka: Kdybych měl na výběr, tak jdu hned na SŠ.

Matěj: Já bych raději zůstal na „základce“, jsou tady fajn lidi.

Peter: Šel bych hned na střední, těším se na nový kolektiv.

Tomáš: Nevím, co mě čeká na SŠ, takže těžko říci, co je lepší.

Verča: Určitě to bude nezvyk po devíti letech změnit takhle život, ale tuto změnu podstoupila většina lidí, tak ani já nejsem výjimka. A protože doufám, že se se spolužáky budu dál vídat, tak se docela těším na něco nového.

4. Co vám bude na Myšárně chybět?

Monča: Budou mi chybět hlavně spolužáci, se kterými jsem si užila spoustu zábavy. A taky někteří učitelé. Hlavně paní učitelka Skalická, která mi chybí už teď, a pan učitel Brázda.

Petr: Kamarádi a učitelé.

Nikča: Hlavně spolužáci, se kterými jsem prožila dlouhých 9 let a samozřejmě také učitelé, protože bez nich bychom se nikdo nedostal tam, kam chceme.

Michal: Tak vlastně celé tohle prostředí, kamarádi a učitelé.

Janča: Určitě kamarádi a různé výlety se třídou. Taky mi budou chybět některé komentáře našich učitelů.

Martin: Samozřejmě nejvíce budu postrádat přátele a příjemné chvíle, které jsme spolu strávili. A dále mi bude také chybět trpělivost učitelů, za kterou by si každý z nich zasloužil medaili.

5. Po jakém učiteli se vám bude nejvíce stýskat?

Terka: Po panu učiteli Navrátilovi, je to suprový učitel. A je to náš třídní. Bude se mi stýskat i po paní učitelce Hendrychové, je taky suprová. A chybět mi bude paní učitelka Skalická, mám ji moc ráda. Stýskat se mi bude po panu učiteli Šlimarovi, je to takový blázeň. A po paní učitelce Koskové, hodně mě toho naučila. Ale budou mi chybět i ostatní učitelé a učitelky. Nikdy na ně nezapomenu.

Zdenda: Mně se bude stýskat po panu učiteli Navrátilovi.

Klára: Nejvíce se mi bude stýskat po panu učiteli Navrátilovi, protože dokáže udělat hodiny zábavné a není vyučovací hodiny, abych se v ní nudila. A nosí super košile!

Pája: Nejvíce se mi asi bude stýskat po panu učiteli Navrátilovi, na jeho hodiny budu nejraději vzpomínat, protože jsem se v žádné ani trochu nenudila. Pan učitel je jeden z těch, kteří dokážou podávat látku zábavně a srozumitelně. Doufám, že na gymnáziu potkám někoho podobného.

Kikča: Bude se mi stýskat po paní učitelce Skalické a po paní učitelce Judové.

Ád'a: Stýskat se mi bude hodně po paní učitelce Skalické (už teď mi tu moc chybí), dále to je pan učitel Brázda, protože fyziku od pana učitele Šlimara nechápu (promiňte, pane učiteli). Moc mi bude ale chybět i pan učitel Navrátil a paní učitelka Judová.

Zuzka: Já si budu stýskat po paní učitelce Judové a paní učitelce Skalické.

6. Změní přijetí na SŠ váš postoj ke škole?

Verča: Určitě se budu muset více učit, jelikož tady jsem se nějak moc neučila. Moje sestra (která zrovna odmaturovala) se učila skoro každý den. Takže to mě docela děsí. Bohužel písemky, na které se naučím před hodinou, na gymplu asi nebudou.

Tomáš: Ano, budu se muset víc učit a víc snažit.

Matěj: Ano, určitě na mě budou kladeny vyšší nároky.

Peter: Chtěl bych být lepším žákem než na základce.

Vojta Dobeš: Ne, ke škole budu přistupovat pořád stejně. Přece je to jenom škola.

Vojta Hrstka: Ne, žádnou velkou změnu neočekávám.

Naši deváťáci na sportovním dni.

Štěpán Hlaváček
Šimon Švihel

VOLEJBAL

Ve středu 30. dubna 2014 se uskutečnilo na Gymnáziu v Poličce okresní kolo ve volejbale 8. a 9. tříd. Naši školu reprezentovali: Martin Gestinger, Štěpán Hlaváček, Jan Král, Šimon Švihel (9. třída), Radim Škaroupka a Filip Valenta (8. B třída). Učitelského doprovodu se ujala paní učitelka Božena Hendrychová. V prvním zápase se chlapci utkali s Gymnáziem v Poličce a zvítězili 2:0, druhý zápas se chlapcům podařilo také vyhrát 2:0, tentokrát proti ZŠ v Litomyšli. Kluci tedy postoupili do krajského kola, kde obsadili čtvrté místo.

Štěpán Hlaváček

MINIKOPANÁ

Naše družstvo po úspěchu v obvodním kole postoupilo do okresního kola do Moravské Třebové. Zde jsme zaznamenali nejvyšší výhru v turnaji, a to 6: 0 nad ZŠ Lubná. V dalších dvou zápasech se nám však moc nedařilo, nenavázali jsme tedy na loňskou finálovou účast a obsadili jsme celkové 5. místo.

Míša Bolcárová

FILMOVÁ NABÍDKA

Hunger Games: Vražedná pomsta

Druhý díl Hunger Games se znovu odehrává v zemi Panen, kde vládne krutý prezident Coriolanus. Hlavní hrdinové Katniss a Peeta, kteří před rokem vyhráli Hladové hry, stále objíždějí zemi jako vítězové, užívají oslav, vítají občany a utužují svůj „kamerový román“. Jelikož se Coriolanovi vůbec nelíbí, že přežili oba jen proto, že se do sebe „zamilovali“, nenechává jim ani trochu odpočinku. Lidé si je berou za vzor a vláda si myslí, že se bude konat povstání. Katniss také něco tuší.... Jednoho dne přijde oznámení, že jednotlivé kraje „vydají“ svoje splátce, kteří se her již zúčastnili, aby se znovu utkali vítěz proti vítězi, a tak si to Katniss a Peeta musejí prožít znovu. V průběhu her se ale mimo arénu něco zvrtně, ...nastala občanská válka, hry jsou přerušeny, někteří splátcí (jako Peeta) jsou zadrženi vládou. Katniss se však zachrání a ujme se jí její přítel Gale.... Příběh zůstává otevřený, takže se můžeme těšit na další díl.

Mně osobně se film moc líbil. I když premiéra už byla před dlouhou dobou, rozhodla jsem se právě tento příběh přiblížit našim čtenářům. Nechybí zde ani akce, ani milostný příběh. Doporučuji zhlédnout!!!!

Eliška Hanzlová

NAVŠTÍVILI MNE MIMOZEMŠTANÉ

Stalo se už takovou hezkou tradicí, že v našem Myšárníku uveřejňujeme i zdařilé práce některých spolužáků. Řady Redakčního kroužku již nyní rozšířili někteří sedmáci. Mezi nimi i Vojta Švihel a jeho poutavé mluvní cvičení vám předkládáme k posouzení.

Probudilo mne klepání na dveře, ale nebylo to to klepání, které děláte, když se chcete někam dostat. Ne, bylo to tvrdé a hlučné bušení, které muselo vzbudit skoro celou bytovku. No, jelikož jsem byl rozespalý, nevěnoval jsem klepání žádnou pozornost. Ale byl jsem doma sám, tudíž jsem stejně musel jít otevřít. Převlékl jsem se tedy a šel. Ale nikdo tam nebyl, tedy nikoho jsem neviděl. Zjistil jsem, že klepání se ozývá seshora. Šel jsem tedy zpět do bytu, vzal si klíče, zamkl za sebou a šel nahoru. Raději jsem šel pomalu a tiše. Zastavil jsem se v mezipatře a ještě opatrněji jsem se sunul dál, abych se podíval, co se děje v tom hlučném patře. Otočil jsem se a viděl jsem něco, co jsem nikdy nechtěl potkat. Byl to člověk, ale, ale jiný. Byl celý jakoby povadlý, jako kdyby netušil, že nějaké tělo má. Rovněž byl zvláštní jeho výraz ve tváři, byl v něm hněv, ale zároveň strach. Zajímavé byly také jeho oči, byly bledě, opravdu bledě modré a navíc jakoby kalné. Má oči jako má mrtvola, pomyslel jsem si. A to, že je mrtvý, jsem poznal podle rány v rameni, která vypadala opravdu zle. Měl jsem pocit, že mu ji někdo snad vykousnul. Ale jestli je to chodící mrtvola, tak to může být jediné zombie, pomyslel jsem si. A jelikož se rád dívám na filmy o Zombie, věděl jsem, že musím utéct. Ale pomalu, ať si mě tvor nezačne všímat. Pomalu jsem šel zpátky, ale pořád jsem se přitom koukal na tvora. Bohužel mi najednou uklouzla noha a s tupým a hlasitým úderem mi koleno narazilo do schodů. Bolelo to, ale toho jsem si nevšímal. Otočil jsem, abych viděl. Monstrum už ale scházelo pomalu ze schodů. V tu chvíli jsem měl v hlavě jediné - uteč, uteč a uteč! A to jsem taky udělal. Běžel jsem, minul jsem svůj byt, protože jsem věděl, že nestihnu odemknout včas. Utíkal jsem tedy stále dolů, a když už jsem byl u vchodu do bytovky (v tomhle případě východu), nenapadlo mě nic lepšího než běžet dále dolů do sklepa. Když už jsem odemykal dveře od sklepa, uslyšel jsem na druhé straně chodby kroky, otočil jsem se a viděl jsem další zombie. Chtěl jsem odemknout rychle, bohužel to vedlo jenom k tomu, že jsem byl neohrabaný a trvalo mi to ještě déle. Když jsem konečně odemknul dveře od sklepa, rychle jsem zapadl dovnitř a opět za sebou zamknul. Chvilku jsem jen tak stál a přemýšlel, co asi budu dělat. Když vtom se opět ozvalo to neblahé bušení, tentokrát ale u mých dveří. Už jsem věděl co dělat, nechtěl jsem tu počkat, až mě dostanou. Ne, chtěl jsem utéct sklepním okénkem. Bohužel jsem opět udělal hloupost. V tu chvíli, kdy jsem otevřel okénko, se na mě vrhli psi, ale ne normální, ale nakažení. A tak skončil můj život...

Převyprávěl Já z alternativního vesmíru, kde jsem Já našel smrt.

Vojta Švihel

FOTOROMÁN

JSEM TLUSTÁ???

Kamarádky sedí na obědě a Markéta se jim přizná ke své tajné lásce.

Holky začnou Markétě radit.

No, já nevím...I když,
asi máte pravdu.
Zítra za ním dojdu!

Markéta je rozhodnuta, že zítra zajde za Ondrou.

Ondro, potřebuji
s tebou mluvit.

No, co chceš?

DRUHÝ DEN

Marky přijde za Ondrou.

Doufala jsem, že si toho všimneš, ale nějakou dobu se mi fakt moc líbíš a už isem to nemohla dál vvdržet...

Přiznává se Ondrovi.

Cože? To je sranda, ne? Podívej se, prosím tě na sebe, pak na mě. Ty a já? To by vážně nešlo! Nehledě na to, že tvoje postava zrovna dvakrát krásná není. Shod' nějaké to kilo a pak si sháněj kluka.

To co Ondra řekne, Markéta vážně nečekala.

Tak to se ti, kámo, povedlo!

Ty jsi jí to vážně řekl?
Vždyť není tlustá.

To byla jen taková sranda.

Ondrova parta z toho má legraci.

Asi bych se sebou
vážně měla začít
něco dělat. Ondra
měl docela pravdu,
že nemám zrovna
úžasnou postavu.

Markéta přijde domů a začne se prohlížet v zrcadle.

Odpoledne se rozhodne.

Avšak večer ji přepadne hlad.

Všechno jde ale ihned vyzvracet.

O TÝDEN POZDĚJI

Holky jdou ze školy na oběd.

Doma si dá jen jablko a jde sportovat.

Markéta sní za den čtyři kusy ovoce a to je vše. Pak už jen sportuje, a tak pokračuje celý měsíc.

Co se to s Markétou
v poslední době děje?
Nepamatuji si, že bych jí za
poslední dobu viděla jíst.

Je poslední
dobou jiná,
co si s ní
promluvit?

Holky si začínají všímat, jak se jim Markéta mění před očima.

Marky, co se s tebou děje: S nikým
se nebavíš, na obědy nechodíš, nic
nejíš a ztrácíš se nám před očima.

Pane bože, hleďte
si raději svého!

DALŠÍ DEN Kamarádky jdou za Markétou, ta je ale odbude.

Tak to bylo od ní
dost ošklivý! Ale
nemůžeme ji
takovou nechat.
Je to přeci naše
kamarádka.

Co zajít za paní
učitelkou?

Holky to ale nenechají jen tak být.

Paní učitelko, mohly
bychom s vámi mluvit?

Co potřebujete?

Jdou za paní učitelkou.

Markéta poslední dobou nejí a strašně zhubla. Bojíme se, aby netrpěla anorexií.

To bude super, děkujeme.

Také si toho všímám. Zavolám jejím rodičům, co vy na to?

Paní učitelku napadne zavolat Markétiným rodičům.

Dobrý den, pane Novotný. Doufám, že neruším, ale mám takové podezření, že vaše dcera trpí anorexií. Nebo jí snad doma normálně?

Dobrý den – ano, ano, v poslední době si Marky nosí večere do pokoje. Všiml jsem si ale, že v poslední době neuvěřitelně zhubla. Pohlídám si ji dnes u večere.

Vezmu si večeři
do pokoje.

Ne, budeš jíst tady u stolu!

U VEČEŘE Markéta musí večeřet u stolu.

A buď tak laskavá a
to jídlo, co máš
sníst, nedávej
psovi!

Jídlo se snaží podstrčit psovi.

Jídlo ale ihned vyzvrací.

Dejte si holky čtyři kolečka.

Je mi nějak divně.

V tělocviku se Markétě udělá špatně.

MARKÉTO!!!

Upadne na zem.

DRUHÝ DEN Paní učitelka říká spolužákům o Markétě.

Po hodině jde Ondra k paní učitelce.

Ondra řekne paní učitelce vše, co se stalo.

Ondra jde za holkami a také jim řekne vše, co se stalo.

Ondra dostane nápad.

Kamarádi došli do léčebny za Markétou.

No jo, nebudu se
zlobit pod jednou
podmínkou.
Uděláte mi pořádný
čokoládový dort, až
se za vámi vrátím!

Já se tak stydím za
to, co jsem udělal!
Hlavně se uzdrav!

Ondra se Markétě omluví.

Verča Roušarová

ÚČINKOVALI:

Veronika Roušarová *jako Markéta*

Petr Šplíchal *jako Ondra*

Pavla Kučerová, Jana Dynková *jako Markétiny kamarádky*

Michal Maruš, Honza Král, Tomáš Češka *jako Ondrovi kamarádi*

p. uč. Kosková *jako paní učitelka*

pan Roušar *jako pan Novotný*

A pár slov na závěr...

Vážení čtenáři, nejprve bych se chtěla omluvit za pravopisné nedostatky, které tento fotoromán obsahuje. Dal mi hodně práce, a tak mi to někde mírně „uteklo“. Snad mi to odpustíte.

A proč zrovna tohle téma? Myslím si, že v této době se na problematiku anorexie tak trochu zapomíná, přitom je to problém velmi aktuální a velmi složitý. Já osobně znám jeden takový případ celkem zblízka...A tak se s vámi chci podělit o některé své postřehy.

Jak to vlastně začíná? Naprosto jednoduše, stačí, abyste nebyly se svou postavou spokojené, nebo ještě hůř, stačí, aby někdo řekl nějakou narážku na vaši postavu. Slabší povahy si to hned vezmou „k srdci“ a chtějí hubnout. To samozřejmě není nic špatného, jíst zdravě a cvičit k tomu. Ale ten člověk chce zhubnout rychle. Takže jednoduše omezí příjem jídla a ještě víc navýší výdej energie (cvičení).

Z omezeného příjmu jídla se najednou stane pouze kousek ovoce k obědu a jste na nejlepší cestě k velkému problému. Nejhorší na tom je, že ten dotyčný člověk má pořád v hlavě, že je tlustý, v zrcadle vidí tlustý odraz i přes to, že je kost a kůže. Samozřejmě si toho začne všímat okolí, tak přijdou lži a výmluvy typu – „Já už dnes večeřela!“, „To mi nechutná, proto si nedám oběd!“... a spousta dalších nápaditých tvrzení.

Člověk trpící touto nemocí (ano, je to mentální porucha), si neuvědomuje rizika, která to s sebou přináší. Vidí pouze rychlou možnost, jak zhubnout. Nevidí to, že si tím ničí zuby, vlasy, nehty. Nevidí to, že si tím odrovnává orgány, protože nemá potřebné živiny, a nevidí ani to, že to vůbec nevypadá hezky. Ovlivní to i chování, ale to je asi jasné. Když byste se pořádně nenajedli, taky byste byli podráždění.

A jaký je můj názor na to všechno? Upřímně, vůbec to nechápu. Nechápu, jak to někdo může nechat zajít tak daleko, a nechápu ani to, jak sama postižená osoba „nevidí“, že je s ní něco špatně. Víím, že se mi to říká lehko. Nejhorší na tom je, že ať to tomu člověku řeknete miliony způsoby a kolikrát chcete, že je něco špatně, nepřizná si pravdu, protože on to nevidí. Strašně ráda bych pomohla, ale nejde to. Takže vás prosím. Milé kamarádky a spolužačky, chcete – li hubnout, tak opatrně a zdravě! Nenechte to zajít daleko a hlavně, snažte se pomoci těm, které hubnutí propadly.

Veronika Roušarová

Co nás čeká příště?

1. Něco na prázdniny

2. Den dětí pro 1. a 2. stupeň

3. Den dětí v parku

4. Břišní tance

A mnoho dalšího...

Na tomto čísle se podíleli: Míša Bolcárová, Zdeněk Fric, Martin Gestinger, Eliška Hanzlová, Štěpán Hlaváček, Vlasta Kosková, Pavla Kučerová, Veronika Roušarová, Sarah Sleamanová, Šimon Švihel a Vojta Švihel.